



50 éve alapítva

Láthatóvá tenni a hall(Oh)atatlant!

Hallássérült Hívek Hírlapja



37. évf. 8. szám – 2024. november

Mindenszentek

Kedves Olvasó!

Szeretettel köszöntelek a legújabb lapszámunkkal. Magunk mögött tudhatjuk mindenszentek és halottak napját. Ilyenkor elhunyt szeretteinkre emlékezünk. Ellátogatunk sírjukhoz, meggyújtunk egy-egy gyertyát, fölidézzük a hozzájuk fűzött emlékeinket.

A mostani lapszámunkkal mi is ezt tesszük. Emlékezünk a Pasztoráció elhunytjaira. Személyes hangvétellő írásokat és emlékezéseket olvashattok.

Elhunyt szeretteink hiánya miatt érzett szomorúságunk mellett is jó, ha nem feledjük Szent Pál apostol szavait: „tudjuk ugyanis, hogy ha földi sátrunk leomlik, Istentől kapunk lakást: örök otthont a mennyben, amit nem emberi kéz épített.” (2Kor 5,1)

Ne feledkezzünk el imádkozni kedves halottainkért!

Adj, Uram, minden elhunyt szeretűnknek örök nyugalmat! És az örök világosság fényeskedjék nekik! Nyugodjanak békességben!

Nagy Sándor atya



Fotó: Vezér Ágnes, Farkasréti temető Mindenszentek estéjén.

Tartalom

Köszöntő 1

Szent Teréz imája 2

A tél küszöbén 2

Elődeinkre emlékezünk

Szilágyi nővérek

Vilma és Izabella..... 3

Futó Károly atya 4

Rafás Márta 5

Spák Mihály 6

Közösségi és családi nap..... 7

Apor Vilmos közösségi ház 8

Avilai Szent Teréz: Ima mindenszentek napján

Ó, boldog lelkek, akik már félelem nélkül
élvezitek a boldogságot,
és állandóan el vagytok merülve
az én Istenem dicséretében!

Legyetek segítőink nyomorúságunkban,
járjatok közben értünk Isten irgalmánál,
hogy juttasson nekünk is valamit
a ti boldogságotokból,
és ossza meg velünk azt a világos megértést,
amelyben részetek van.

Értesd meg velünk, én Istenem,
hogy mi a jutalma azoknak,
akik férfiasan harcolják végig
ennek a nyomorúságos életnek az éjszakáját.

Ó, boldog lelkek, akik olyan gyönyörűséges
és maradandó örökséget tudatok szerezni,
magyarázatok meg nekünk,
hogyan gyümölcsöztettétek ezt a végtelen
kincset,
és segítetek rajtunk, hiszen oly közel
vagytok a forráshoz,
s merítetek vizet számunkra,
akik eltikkadunk idelent a szomjúságtól.

Forrás: <https://www.keresztenyelet.hu>

Pilinszky János: A tél küszöbén



„És nem véletlen az se, hogy az egyház
épp ide, a tél küszöbére, az elmúlás kezdetére
helyezte - s egymás mellé - mindenszentek és
halottak napját, ünnepét. Tette ezt nyilván
ama nagyszerű ellentmondás jegyében,
melynek a halál csak látszata, tartalma
azonban az élet, s tegyük hozzá, a szó leg-
igazibb, legemberibb, tehát leginkább szelle-
mi értelmében - élet. Halottaink szeretete
elsőrendűen az élet iskolája. Igaz, nem az
élet mechanikus folyamatainak, amelyeknek
a nagy természet engedelmeskedik, hanem
annak a másiknak, mely teremtő ellentmon-
dásként épp a tél küszöbén kezd új munkába,
fokozott kedvvel és lelkesedéssel. A külső kép:
a hervadásé, a halálé és a menekülésé.
Egyedül az ember függeszti szemét a min-
denség lankadatlanul működő csillagaira, a
távoli és nagy egészre, s azon is túlra...”

(részlet)

A Hallássérült Pasztoráció elhunyt tagjaira emlékezzünk az 50. jubileumi évfordulón

Szilágyi nővérek

Vilma (1926-2018) és Izabella (1933-2013) nővérek mélyen Istenfélő, sokat imádkozó siketek iránt elkötelezett életet éltek.

Fáradhatatlanok voltak: reggeltől estig, egész héten, hétvégén lépkedtek lépésről lépésre. Kicsi, alacsony növésük ellenére, mikor felálltak tolmácsolni mindenki felnézett rájuk.

Vilma nővér ritkán tolmácsol. Nagy tömeg előtt, vagy ha oszlopok miatt nem lehetett jól látni Izabella nővért, akkor tolmácsol.

Izabella nővér arca mindig mosolygott. Jó volt őt figyelni tolmácsolás közben, különleges látvány volt a számomra. Gyönyörű egymásba fonódó jelei, hallóként miből mit tolmácsol, alakított jellé, fantasztikus volt, amikor láthattam. Rátermettsége, tapasztalata, felkészültsége adott volt, hiszen pszichológus, hitoktató, vallását gyakorló keresztény volt.

Mindennap áldoztak Vilma nénivel együtt.

Mindent, amit ő megismert Istenről, szerette volna ha a siketek is megtapasztalják, és ha át tudja adni az Úr szeretetét.

Minden jelnyelvi tolmács álma teljesült hétfőnként a Mária utcában biblia órákon. Pl. fatimai jelenésekről a filmet néztük.



Szilágyi Vilma nővér Lajos atyával 2016.



Szilágyi Izabella nővér tolmácsol Mária-remetén 2000.

Az 1 órás filmet kb.6 héten keresztül. Szinte minden kockánál, új szónál, Izabella néni megállította a videót. Magyarázott, körülírt, fordított, történelmi háttérrel egészítette ki a látottakat. Mutatta, hogy ki kicsoda, most éppen kiről van szó...

Kb. 10 percekét haladtunk a filmmel egy biblia-órán. De jó volt látni a sok Izabella nénire figyelő szempárt.

Tele (20-30 fő, ha nem több) volt a „pince” alagsor siket testvérekkel.

Mezei Zsuzsa

„Én csak vízcsap vagyok!” Futó Karcsi bácsi emlékezete

Hihetetlen istenadta bölcsességgel megáldott pap volt. Világéletében boldog ember volt, aki szeretett vicceket is mondani. Nemcsak nemes egyszerűséggel megtartott prédikációi, tanításai és bibliaórái vonzotta a siket hívőket nagy számban, még nagy távolságból is, pedig akkor igen nehéz volt a közlekedés, hanem végtelenül egyszerű és derűs életvitele is. Vasárnapi miséken több mint száz siket hallgatta az ő miséjét. Így voltunk neki lelki gyermekei. Pedig nem tudott jelnyelven kommunikálni, csak közelről artikuláltan és négy szemközt, illetve néhány személlyel tudott beszélni.



1925-2017

Mindenkihez volt kedves szava, biztatása és részvétele. Olyan nagyfokú empátiával és figyelemmel kísérte a siket közösséget, hogy mindig tudott láthatatlanban irányítani és vezetni, illetve együtt élni. Anélkül, hogy gyakorlatban részt vett volna a siket pasztoráció egyéb ügyeiben. Nagyon szerette a bibliaórákat is megtartani. Hétfői napokon du. 5 órakor a Tömő utcában volt a bibliaóra, Karcsi bácsi addig tartotta a bibliaórákat, amíg át nem költöztünk a Mária utcába. A Tömő utcai bibliaóráknak köszönhettem, hogy ott is megismerhettem egyfajta pártállami papi életformát. Amikor Karcsi bácsi elrejtett egy szeminaristát, akiből később püspök lett.

Nekem megsúgta, hogy nem gondolta volna, hogy olyan sokat fog tanulni a siketektől. Többek között azt tanulta meg, hogyan lehet megélni az életet számára ismeretlen, ezernyi akadályok között, amikor azt hitte, hogy már megtapasztalt rengeteg akadályt, hogy már több és nagyobb nem lehet. Tévedett. Azt is megtanulta, hogyan kell egyszerűbben és világosabban fogalmazni, anélkül, hogy minőség rovására menne, annak ellenére, hogy másoknak (hallóknak, magasan művelt embereknek) szokott egyszerűen prédikálni, beszélni. Ebben nagy segítséget jelentett a siketekkel való kommunikáció.

Milyen érdekes volt megtapasztalni a figyelmességét, amikor a bibliaórákon maga mellé vett engem, hogy segítsek neki kialakítani a közös gondolkodást a tanításai alatt, jól tudott bevonni, míg másik oldalán Szilágyi nővérek tolmácsoltak. Így is indirekt módon biztatott teológiai tanulmányokat folytatnom. Szegregált siket misékre szívesen jártak a hallók, kívülállók is, az ő prédikációi miatt. Azok voltak a fordított integrációs misék, szóval megtudta valósítani a „lehetetlent” is. Innen is látszott az, hogy emberekben tudott gondolkodni a siketek kapcsán is. Évtizedekig sosem felejtett el felköszönteni engem, miután egy napon ünnepeltük a születésnapunkat. Ilyenkor sosem tudtam megelőzni őt,

nekem ciki volt a helyzet, mindannyiszor mosolygott, hogy ugyan már és örültünk egymásnak.

Egyszer utolsó kerek születésnapj ünnepségen „értetlenkedve” fogadta a köszöntéseket, mondván, hogy nem vízcsap oltja a szomjat, hanem a víz. Tehát a vizet, forrást kell dicsérni, nem a vízcsapot. Kb. így mondta magáról, hogy „én csak vízcsap vagyok, én csak kinyitom a csapot, az Úr akarata szerint, és rajtam keresztül folyjon az élő víz, amit az Úr ad. Tehát nem nekem kell köszöntést mondani, engem felköszönteni, hanem az Úrnak, aki vizet ad. Hiszen a vízcsapot nem szokás megdicsérni.” Haláláig minden évben a siketek nagy számban látogatták meg őt és utolsó találkozásunkon azzal fogadott minket, hogy legközelebb már a temetőben fogunk találkozni. Így is történt. A temetésére is sokan mentünk, pedig 200 km távolságra, (oda-vissza öt óra volt az út) Magyarországon egyik hegytetőn elkísértük őt az utolsó útján. Azért ott, mert humorosan mondván, hogy közelebb legyen az Úrhoz. Élt 93 évet.

Karcsi bácsi, imádkozzál érettünk és a KHSp-ért!

Urunk, örök világosság fényeskedjék neki, miután már földi életében megosztottad az örök nyugalmat!

Gyuri

Földön járó szent életű asszony, avagy Márti néni...

Kiskorom óta ismertem és szerettem őt. Kedves férje, Lajos bácsi Édesanyám osztálytársa volt 1950-es 1960-as években. Azóta, a mai napig tartjuk a kapcsolatot, most már csak Lajos bácsival.

Gyermekkoromban a születésnapok, névnapok alkalmából sokszor összejött a két család, a lányokkal is sokat játszottunk.

Sok egyházi dolog feltűnt nekem, a szüleim sajnos keveset tudtak megmagyarázni, de az iskolai hitoktatásra elkezdtem járni, akkor az Izabella nővér – azóta már megboldogult – elmagyarázta, hogy a szentmise is nagyon fontos dolog, és velem tudatta, hogy kéthetente van a halálásérültek szentmiséje. Szüleim szívesen elvittek engem meg a nővéremet is. Akkor megláttam az ismerős arcokat, mennyei boldog voltam, hogy ők is istenhívők voltak.

Miért írtam a címében, hogy ő egy Földön járó szent életű asszony volt? Negyvenötödik életévemet nem élte meg, de ha számolom, hogy 30-35 éve figyeltem őt, nagy szeretettel kísértem az ő példáját. Egyszerű, Istennek tetsző életet élt. Nem panaszkodott. Minden rosszat elviselt. Pénteki napokon szigorú böjtöt tartott: kenyér és víz, semmi mást nem evett. Vallásos könyvekben, Bibliában megnyugvást talált. Mindig mesélt a könyvekről és arról, hogy mit olvasott. Fáradhatatlanul, szüntelenül imádkozott. Én nagy állatbarát vagyok, ő is nagy macskarajongó volt, azért mindig beszélgettünk a cicákról és Foltos nevű kutyusomról. Nagyon szerette a családját, végtelen szeretettel gondoskodott róluk.

A törekeny testében a rák hatalmasodott el. Őbenne tudatosult, hogy vége lesz a földi életének, akkor sem káromkodott, nem panaszkodott, türelemmel viselte az alattomos betegséget.



Halála előtt egy héttel meglátogattam, akkor is rendületlenül hitt Istenben. Utolsó szavai voltak hozzám: „Ha Jóisten akarja, hogy meghaljak, kérszen állok rá. De imádkozom a gyógyulásért, mert szeretnék egy kicsit maradni a családban. Ha mégsem, nem haragszom Istenre.” Nekem csak folytak a könnyeim.

Rettenetesen hiányzik az igazi asszony, Márti néni, és soha nem felejttem el. Nyugodjon békében, Isten irgalmában!

Lampert-Szebeli Erzsébet

Spák Mihály

Spák Mihály, 1937. március 2-án született Timáron legkisebb, 9. gyermekként és egyedüli siketként.

Édesanya Nizsaloczki Terézia, aki kései anyaként hozta világra Mihályt, szigorú konzervatív asszony volt, nem beszélt sokat a belső érzéseiről, de megélte a legkisebb fia esküvőjét is, és az ő két gyermeke közül, az idősebbet, Laurát láthatta.

Édesapja Spák János volt, akit Mihály 13 éves korában veszített el. Kilenc testvére közül a harmadik testvér eltűnt a harcmezőn, a 8. testvér pedig csak néhány hónapot élhetett meg. Mihály, az utolsó gyermek élhette meg a leghosszabb kort az egész családban.

A szülők földéken dolgoztak napszámosként, így rá az idősebb testvérei vigyáztak és játszottak vele. A család elmesélése alapján Károly bátyja ejtette ki őt a bölcsőből, így veszítette el a hallását. Attól kezdve egyre nehezebb volt szót érteni vele. A kevés hallásmaradványból fakadóan sokat szenvedett a kommunikáció szempontjából.

Az általános iskolai tanulmányait a debreceni siketek iskolájában kezdte el eléggé megkésve, és az előrehaladott kor miatt nem tudta befejezni. A kiesett két évet sokkal később pótolta, a Siketek és Nagyothalló Országos Szövetségének köszönhetően, aki azokat a hallássérült fiatalokat karolta fel, akik valamilyen oknál fogva nem tudták időben lezárni az általános iskolai tanulmányaikat, így esti tagozaton fejezhette be a 8 általánost.

A testvéreivel jó kapcsolatot tartott, szeretettel volt mindenki felé, de a legszorosabban az ötödikként született Spák Máriával, aki élete végéig hajadonként élte az életét szerény zsúptetős szülői házban. Tavaly elutaztunk Timárra, és a házat ugyanolyan épségben találtuk, és Mihálynak ez volt a legkedvesebb emléke. A másik, hetediként született testvére, Spák Károly – mivel feleségével gyermektelenül éltek – nagyon szeretett minden gyermeket a családban, de Mihály lányait különösképpen kedvelte. Minden más testvérével is ápolta a kapcsolatot életük végéig.

A szakmát egy budapesti szakmunkásképzőben végezte el géplakatosként, mint sok más siket társa is, és ott ismerkedett meg Ozsváth Sándorral, akivel egy padban ültek, és életre szóló barátságot kötöttek. Az 56-os forradalom miatt az ipari tanulmányait félbe kellett szakítania, de később sikeresen mégis befejezte azt. Később, már családos emberként Vácnak az északkeleti részén telket vett, és Sándorral telekzsomszédok voltak. Sok mindenben segítettek egymást.

Rajtunk kívül sok más hallássérült család is kertészkedett saját földjén. Megemlítenék még egy másik kedves szomszédot is, Fejes Imrét, és annak a családját is. Ők is sok jó tanáccsal láttak el bennünket. Összetartó közösséget alkottak.

Minden hétvégén fáradhatatlanul cipelte hátán a gyereket a hosszú földes poros úton a telekig, miközben a lányai élvezték a panorámás kilátást.

Feleségét, Mezei Máriát egy miskolci bálon ismerte meg. Ismerkedés után rendszeresen eljárt Mária mezőkövesdi szülői házához udvarolni. Anyósa nemtetszésének kifejezése miatt abbamaradt a látogatás, de később Mária Budapestre költözött, és kiharcolta magának Mihály szerelmét, majd 1968. tavaszán a 13.

kerületi Margit templomban fogadtak örök hűséget egymásnak. Mária két leánygyermekkel ajándékozta meg Mihályt, Laurával és Brigittával.

Amúgy nagyon szerette a természetet, ezért csatlakozott is a Hallássérültek Természetjáró egyesületébe is, és a tagokkal együtt sokat túrázott, járta az országot. Családapaként elvitte a lányait is, ahova csak lehetett. Minden télen rendszeresen szánkózni vitte a lányait és annak a barátnőit is a Hármashatár-hegyre, élményeket szerezve nekik.

A lányait odaadó szeretettel nevelte, és óvta őket még a széltől is. Mindent megtett, hogy lányainak jó legyen, még a saját életét is kockáztatta értük. A gyerekek boldogságát tartotta szem előtt, határtalan türelemmel foglalkozott velük. Igazán csodálatos családapa volt.

Mielőtt családot alapított, sokszor vállalt önkéntes munkát a Siketek Sport Clubjában, mint portás, és szakosztályvezető. Mindenki csendes, nyugodt emberként ismerte meg, szerette a társaságot. Számára ismeretlen volt a harag, a gyűlölet és a rosszindulat, így ezáltal a baráti társasága is nőtt abban az időben.

Budapesten dolgozott 44 évig egyhuzamban géplakatosként az olajtartályok és csövek összeállítójának az üzemében. Nagyra becsülték őt, mert becsületesen dolgozott végig ebben a veszélyes munkakörben, a hegesztő részlegben. Munkatársaival is jó volt a kapcsolata. Nyugdíjazás előtt munkahelyi balesetet szenvedett, ami befolyásolta további életminőségét.

Nyugdíjas éveiben is aktívan élt, szeretett barkácsolni, szerelni és összerakni. Tele voltak terveivel, és a testi ereje lassú csökkenése ellenére is tette a dolgát, ameddig bírta.

Az élete utolsó éveiben több egészségügyi problémával küzdött, amit alázatosan viselt, elfogadva az állapotát. Az utolsó napjaiban lett rosszul, majd gondos ápolás ellenére 2024. július 8-án, az esti órákban békében elhunyt.

Búcsúzik tőle a drága felesége: Mezei Mária, lányai: Laura és Brigitta, és unokái: Vigh Marcell, Vigh Loretta, Kovács Kamilla és Kovács Nikolett. Ezen felül még búcsúzik tőle a többi családtagjai: a sógornője, Mezei Erzsi és férje Szabó Gyuri. Búcsúznak még a vejei: Vigh Zoltán, és Kovács János, és a további családtagok, az unokahúga: Sárai Berta, és annak a lánya: Gál Kata, unokaöccsei és unokahúgai: Sárai János, Lipécz Valéria, Lipécz Zoltán, Riczu Magdolna Riczu Etelka. Feleségének, Máriának az unokahúga, Gáspár Mária, és annak a lánya Gál Kinga is búcsúzik. A legjobb barátai Ozsváth Sándor és Fejes Imre is. Hallássérült Pasztoráció tagjai, és egyéb barátok, ismerősök, aki szerették őt, búcsúznak tőle.

AZ EMLÉKE ÖRÖKKÉ A SZÍVÜNKBEN ÉL!

Lánya: Vighné Spák Laura



Közösségi és családi nap

A Magyar Katolikus Hallássérült Pasztoráció barátainak találkozója és jubileumi évének lezárása

2024. december 7-én, szombaton

Helyszín: Budapest, XII. kerület, Apor Vilmos Községi Ház



A program



10:00-10:30	Gyülekező, kapunyitás
10:30-10:45	Kezdő imádság jelnyelven
10:45-11:15	Tanúságtételek jelnyelven
11:15-11:30	Szünet
11:30-11:45	Lauer Tamás: Pillanatkép a Pasztoráció technikai hátteréről
11:45-12:00	Nagy Sándor atya: A Pasztoráció jövőjéről
12:00-13:00	Különleges vendég: Martin Artero Spanyolországból
13:00-14:30	Ebédpszünet, kísérő programok (ld. lentebb)
14:30-15:00	Vetítés/fényképek, kísérő programok
15:00-16:00	Ünnepi szentmise jelnyelven

Kísérő programok:

1. Infó pult
2. Fényképnézegető asztal: ismét várunk régi fényképeket
3. Videósarok: történetmesélés a múltból és üzenet a jövőbe
4. Játék - Mondd el jelnyelven!



[Térkép](#)

Cím: 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9-11. (Apor Vilmos Községi Ház)

Regisztráció A programon ingyenes a részvétel, de kérjük regisztrálj!



Kitöltési határidő: nov. 28. csüt. 20 óra

Édes és sós süteményt, üdítőt örömmel fogadunk!

Várjuk a személyes találkozást Veled!

[Regisztráció](#)

A szervezői csapat nevében, Sanyi atya

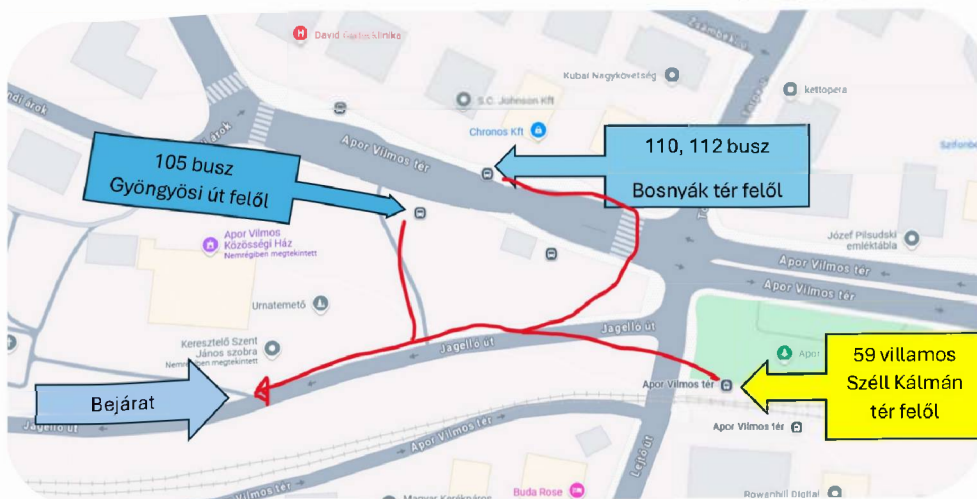
Katolikus Hallássérült Pasztoráció: H - 1013 Budapest Attila út 11. (Budapest-Tabáni Plébánia)
E-mail: hallasserult.katolikus@gmail.com | Mobil: +36 20 429 8354 | <http://hallasserult.katolikus.hu/>
Budapest-Tabáni Plébánia (Katolikus Hallássérült Pasztoráció) számlaszáma: 11701004-20212629

Apor Vilmos közösségi terem megközelíthetősége



110,112 autóbusz Bosnyák tér felől: Blaha Lujza tér, Astoria M2, Ferenczi-ek tere M3

Ferencziek teréről szombaton felváltva 10 percenként (menetrendben minden 6 al végződő percben indul (06, 16, 26 stb.) Menetidő 10 perc Az Apor Vilmos téri megállónál kell leszállni.



105 autóbusz Gyöngyösi út felől: Deák tér M1, M2, M3: Apor Vilmos tér a végállomás

Deák térről szombaton 20 percenként indul 9:36 tól kezdődően menetideje 15 perc. Azoknak jó, akik kényelmesek és nem szeretnek átszállni többször. A Gyöngyösi út környékéről érkezőknek félórát kell rászánni az utazásra.

59 villamos Szent János Kórház felől: Széll Kálmán tér – Déli pu M2

Széll Kálmán térről szombaton minden órában a 00, 14, 25, 39, 50 percben indul, menetidő a Apor Vilmos térig 8 perc

Dél Budáról érkezőknek a 17,61 villamos ajánlott, a BAH Csomópontnál kell a 110,112 buszokra átszállni. Vigyázz, onnét más jármű nem jó.

Impresszum:

Kiadja a KATOLIKUS HALLÁSSÉRÜLT PASZTORÁCIÓ

Felelős kiadó: Nagy Sándor plébániai kormányzó, hallássérült-referens

Cím: Budapest-Tabáni Alexandriai Szent Katalin Plébánia

1013 Budapest Attila u. 11. | Mobil: +36 (20) 429-8354

tabani.plebania.hu | hallasserult.katolikus.hu

E-mail: tabani.plebania@gmail.com | hallasserult.katolikus@gmail.com

facebook.com/katolikus.hallasserult.pasztoracio

A HHH újság: megjelenik elektronikusan és nyomtatottan is

Szerkesztő: Vezér Ágnes | Tördelő: Lauer Tamás | Korrektúra: Kompán Julianna

Akadálymentes szentmisék

a tabáni templomban:

minden vasárnap 10 órától

jelnyelvi tolmácsolással és folyamatos feliratozással.



Gyónási lehetőség jelnyelven is:

előre egyeztetett időpontban.

Irodai nyitvatartás a Tabáni Plébánián:

Hétfő, Péntek: 15-17 óra között.